

1

Het was aardedonker op het bedrijfsterrein. Er hing een geur van bedorven vlees vermengd met ontsmettingsmiddelen. De druilerige regen voelde lauw aan, toch liep er een rilling over zijn lijf, alsof hij de naargeestige sfeer van zich af wilde schudden. Het verbaasde hem hoeveel geluid er 's nachts werd geproduceerd door de machines van het destructiebedrijf. Hij moest zijn oren tot het uiterste inspannen om nog iets anders te horen, maar wat hij verwachtte te horen wist hij niet.

Hij liep voorovergebogen als een dief in de nacht over zijn eigen terrein. Zijn colbertje had hij openhangen. Een hittegolf hield Zeeland al wekenlang in zijn greep en door het vocht voelde de nachtelijke lucht klam aan. Stil sloop hij verder. In zijn hand droeg hij het plastic tasje met het geld.

Leg het geld in de plastic bak die naast de noordelijke schoorsteen klaar zal staan.

De opdracht dreunde door zijn hoofd.

De bedreigingen waren een maand geleden begonnen, maar hij had er aanvankelijk weinig aandacht aan besteed. Een anonieme mailverzender kon zoveel zeggen en eisen. Hij had elke email van de afperser gewoon verwijderd. Totdat er een bericht kwam waarin werd aangegeven dat er een bewijs zou volgen dat het ernst was. Er zou een lozing van ongezuiverd afvalwater plaatsvinden. Hij had in zichzelf gelachen. Hoe kon iemand zorgen voor zo'n lozing? Er waren strenge controles op het bedrijf en die waren niet te omzeilen. Maar de volgende dag was op de aangekondigde plaats een gemene verontreiniging gemeten. De cijfers in de milieurapporten hadden er niet om gelogen. Hoe had de chanteur dat in vredesnaam voor elkaar gekregen?

Daarna was er een bedrag genoemd. Hij had toen geweten dat hij de bedreigingen niet langer kon negeren. Hij moest wel meewerken.

Behoedzaam liep hij langs de grote overdekte hal. De lichte regen zorgde ervoor dat hij langzaam maar zeker nat werd. Een sterke geur drong diep zijn neus binnen. Wat doe ik hier eigenlijk, bedacht hij voor de zoveelste keer. Dit was toch geen plek om op dit tijdstip rond te lopen. Maar meteen drong de harde waarheid weer tot hem door. Als hij niet zou betalen zou het afgelopen zijn met de aantrekkelijke bonus die hem ook dit jaar weer toe zou komen als de verlangde targets behaald werden. De afperser had hem in zijn macht. Die bleek te kunnen zorgen voor veel vervuiling en dus voor problemen.

Hij schrok toen door een plotselinge windvlaag de plastic tas in zijn hand opzij waaide en luid ritselde. Zijn zenuwen speelden hem parten. Hij naderde het eind van de grote hal. Voorzichtig keek hij om de hoek. Donkere schaduwen lagen over de betonnen vloer. Hij zag geen enkele beweging. Dikke druppels dropen van zijn haren en liepen verder over zijn gezicht. Het licht van de schijnwerper van het hoofdgebouw werd gebroken in de vele druppels op zijn brillenglas. Hij pakte de bril van zijn neus en probeerde hem met een haastige beweging aan de natte mouw van zijn jasje droog te veegen. Tevergeefs.

De noordelijke schoorsteen stak grimmig de lucht in. Daar moest hij zijn. Hij keek om zich heen en sloop dichterbij. De geluiden werden sterker.

Bij de schoorsteen bleef hij staan. Wat nu? Er was geen plastic bak te bekennen. Weer liet hij zijn blik rondgaan. Alles leek te bewegen door de schittering in de met waterdruppels bedekte bril. Al turend naar de grond liep hij langzaam om de schoorsteen heen. Er was echt geen plastic bak. Was hij om een andere reden hierheen gelokt? Maar waarom? Wat wilde de afperser van hem, behalve zijn geld?

Hij keek achterom. Hoorde hij iemand? In de verte klonk alleen het geluid van een motor. Geen voetstappen? Hij poetste snel zijn bril en plaatste hem terug op zijn neus. Scheef. Met een snelle be-

weging zette hij hem recht. De plastic zak sloeg met een krakend geluid tegen zijn gezicht. Verdomme!

Hij wilde roepen dat ze hem met rust moesten laten, maar hield zich in. De achtergrondgeluiden waaiden over het lege terrein. Zijn hart klopte duidelijk voelbaar in zijn borstkas. Verder hoorde hij niets. Hij maakte zichzelf gek. Er was niemand.

Opeens zag hij een afvalbak staan. Zou die bedoeld worden? Moest hij zijn geld in een afvalbak gooien? Weer keek hij om zich heen. Niemand te zien. Hij opende de deksel en duwde de plastic zak naar binnen. Een zachte plof volgde. Nou wegwezen, dacht hij gejaagd. Hij draaide zich om en begon terug te lopen. Eerst in een rustige pas, maar toen hij eenmaal voorbij de hoek van de grote hal was, begon hij harder te lopen.

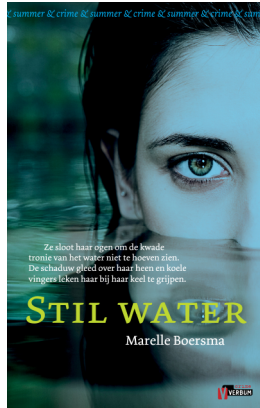
Abrupt bleef hij staan. Waar was hij mee bezig? Zoveel geld in een afvalbak. Stel je voor dat er niemand kwam, dan zou zijn geld in het huisvuil verdwijnen.

Nee. Hij schudde onwillekeurig met zijn hoofd waardoor een scherm van druppels rondwaaierde. Hij draaide zich om en zocht een positie waarvandaan hij de afvalbak goed in de gaten kon houden. De angst was verdwenen. Hij wilde zeker weten dat zijn geld opgehaald werd. Hij wilde zeker weten dat de bedreigingen zouden stoppen.

Hij had al dik een half uur gewacht, toen hij iets hoorde. Het geluid van een motor kwam dichterbij. Hij rilde, toch had hij het niet koud. De spieren in zijn kuiten deden pijn. Gespannen. Hij trok zich terug in de schaduw, zodat hij nog net om het hoekje kon kijken. Het achtergrondgedreun van de machines zeurde in zijn oren. Hij probeerde te ontspannen.

Op dat moment voelde hij dat er iemand achter hem stond. Voor dat hij zich om kon draaien kreeg hij een harde klap op zijn hoofd. De pijn sneed naar binnen. Daarna niets meer. Zelfs de klap waarmee hij op de grond terecht kwam voelde hij niet meer.

voorpublicatie *Stil water* – MARELLE BOERSMA

© 2010 Marelle Boersma

Omslagontwerp Cunera Joosten

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © Kangah

ISBN 978 94 6109 015 7

NUR 332

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl